

การศึกษาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

A STUDY ON SOCIAL CULTURE BEHAVIORS OF STUDENTS AT THE FACULTY OF FINE ARTS SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

ผู้วิจัย	อภิชาติ เกตุแก้ว ¹	Apichot Katekeaw
กรรมการควบคุม	ดร. สุวพร ตั้งสมวรวงษ์ ² รศ.ดร. อัจฉรา วัฒนานรงค์ ³	
Advisor Committee	Dr. Suwaporn Tungsomworapongs Assoc.Prof.Dr. Achara Wattananarong	

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตโดยรวมและในแต่ละด้าน คือ ด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความมีระเบียบวินัย และด้านความรับผิดชอบ จำแนกตามเพศ ชั้นปี สาขาวิชา สถานภาพทางเศรษฐกิจครอบครัว วิธีการอบรมเลี้ยงดู และรูปแบบของสื่อที่ได้รับ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศิลปกรรม-ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ระดับปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 452 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม จำนวน 60 ข้อ โดยมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.93

ABSTRACT

This study is aimed at studying and comparing the social culture behaviors of Faculty of Fine Arts at Srinakharinwirot University students in overall four aspects and each aspect; compliance, consideration, orderliness, and responsibility. The six independent variables are gender, years of study, major fields of study, family economic status, family nurturing characteristics, and forms of media received

The samples consisted of 452 Faculty of Fine Arts at Srinakharinwirot University students enrolling in the first semester of the 2011 academic year. The instrument used in the study was the Social culture behavior questionnaire with 60 items. The overall reliability was at 0.93.

คำสำคัญ : พฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความรับผิดชอบ

Keywords : The Social Culture Behavior Compliance Consideration Orderliness, Responsibility

¹นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาการอุตสาหกรรม คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

^{2,3}อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทนำ

ในปัจจุบันนี้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความเจริญก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้งทำให้โลกมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วไร้ขีดจำกัด พร้อมสู่การเป็นสังคมไร้พรมแดน (globalization) ความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และวิทยาการด้านต่างๆ สามารถเชื่อมต่อกันได้ทั่วทุกมุมโลก เช่น การคมนาคมขนส่ง การติดต่อสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว สะดวกสบาย มีการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจ เปิดการค้าเสรี เป็นต้น (มณีรัตน์ รูปประดิษฐ์. 2550: ออนไลน์) ส่งผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรมและสังคมของโลกซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อมกับชีวิตของบุคคลทั้งสิ้น

ด้วยความเจริญทางเทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อสารดังกล่าวทำให้เกิดการแพร่กระจายของวัฒนธรรมของแต่ละสังคมไปยังที่ต่างๆ โดยที่สังคมแต่ละสังคมยากที่จะสกัดกั้นหรือหลีกเลี่ยงจากผลกระทบของการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมได้ การที่สังคมจะปรับเปลี่ยนจากสภาวะเดิมไปสู่สภาวะทันสมัยได้ จะต้องอาศัยสิ่งที่เรียกว่า “กระบวนการก้าวไปสู่ความทันสมัย” (Modernization) คือ การเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นตะวันตก ซึ่งประเทศไทยก็ไม่ต่างจากประเทศอื่นที่ได้รับผลกระทบจากการไหลบ่าของวัฒนธรรมที่ส่วนใหญ่แล้วเป็นวัฒนธรรมตะวันตก (พิศมัย รัตนโรจน์สกุล. 2552: 6) อีกทั้งสังคมไทยเป็นสังคมที่เปิดกว้างทำให้เกิดการซึมซับได้อย่างรวดเร็ว ทำให้วัฒนธรรมและอุดมการณ์บางอย่างของไทยได้หายไป (ทอทหาร. 2549: ออนไลน์) นอกจากนี้โสภา ชูพิกุลชัย ซปีลมันน์ (2552: ออนไลน์) สังคมแห่งโลกาภิวัตน์ทำให้นิสัยของคนไทยเปลี่ยนแปลงไปมาก จากที่เคยเป็นคนเอื้ออาทร เรียบง่าย ยึดถือในขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม เชื้อบาปบุญคุณโทษและมีความกตัญญู ก็กลายเป็นคนที่

ทำทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ใช้จ่ายฟุ้งเฟ้อ ชอบแข่งขันเอาชนะและให้ความสำคัญกับวัตถุนิยม ซึ่งถือเป็นวิกฤติที่อันตรายมากที่สุดของสังคมไทย วิกฤติที่เห็นได้ชัด คือ การขาดคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทย สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีความเสื่อมถอยทางด้านคุณธรรมจริยธรรมเป็นอย่างมาก ดังสะท้อนได้จากปัญหาความรุนแรงที่เพิ่มขึ้นของสังคม ปัญหาการขาดความซื่อสัตย์สุจริตและคุณธรรมจริยธรรม ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ปัญหาความเกียจคร้าน อายากรวยทางลัด ปัญหาขาดการประมาณตน ขาดความยับยั้งชั่งใจ ความฟุ้งเฟ้อฉาบฉวยในสังคม เป็นต้น ซึ่งปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรมนี้จะส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาคนในสังคมไทยในอนาคต (ทอทหาร. 2549: ออนไลน์)

สถาบันอุดมศึกษาในฐานะที่เป็นสถาบันการศึกษาระดับสูงสุดของประเทศที่มีภารกิจหลักตามหลักสากล 4 ประการ ได้แก่ การสอน การวิจัย การบริการวิชาการ และการถ่ายทอดวัฒนธรรม ต้องทำหน้าที่ผลิตกำลังคนเพื่อรับใช้ประเทศ รวมทั้งเป็นแหล่งวิทยาการความรู้และมีภารกิจที่ต้องสืบทอดศิลปวัฒนธรรมให้ดำรงอยู่ในสังคม (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2542: 2) สถาบันอุดมศึกษา นอกจากจะเป็นองค์กรที่ให้ความรู้ต่างๆ แล้ว ยังมีความสำคัญในด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทศนคติและแนวทางความคิดของบุคคล โดยมหาวิทยาลัยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถในสาขาที่เรียน มีความคิด ความประพฤติที่ดีงาม รวมทั้งมีความเข้าใจตนเองและผู้อื่น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ดี ปลูกฝังเจตคติ ค่านิยมและสามารถเสริมสร้างความเจริญให้แก่ผู้เรียน การมีความรู้ความสามารถด้านวิชาการอย่างเดียว อาจก่อให้เกิดปัญหาการขาดคุณธรรมจริยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นิสิตในสถาบันส่วนใหญ่ที่มีอายุระหว่าง 17-22 ปี จะเป็นช่วงวัยที่สำคัญของชีวิต เป็นวัยแห่งการ

ปรับตัววัยรุ่นส่วนมากจะประสบปัญหาด้านสังคม อารมณ์ ร่างกาย ในด้านอารมณ์นั้นวัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย โดยไม่สมเหตุผลและคาดการณ์ไม่ได้ (ลำเนาวิ ขจรศิลป์. 2539: 59) ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษา นอกจากเป็นแหล่งที่ให้ความรู้ต่างๆ แล้ว ยังมีความสำคัญ ในด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทักษะคิด และแนวความคิดของบุคคล โดยมหาวิทยาลัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถในสาขาที่เรียน มีความคิด ความประพฤติที่ดีงาม รวมทั้งเข้าใจตนเอง และผู้อื่น การมีความรู้ ซึ่งการที่มีความสามารถทางด้านวิชาการอย่างเดียว อาจก่อให้เกิดปัญหาการขาดคุณธรรม จริยธรรมได้ การจัดหลักสูตรในระดับอุดมศึกษา จึงมุ่งเน้นให้บัณฑิตมีคุณลักษณะและคุณสมบัติที่ดี มีความรู้ความสามารถผนวกกับมีคุณธรรมจริยธรรมควบคู่กันไป (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. 2542: คำนำ)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม เพื่อนำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับบุคลากรที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการพัฒนานิสิต ในการวางแผนนโยบาย ภาวะระเบียบ และจัดดำเนินโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมให้แก่นิสิต เพื่อให้นิสิตเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ถึงพร้อมด้วยคุณธรรมจริยธรรม และความสามารถทางวิชาการ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. ศึกษาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความมีระเบียบวินัย และด้านความรับผิดชอบ

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร

วิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตาม เพศ ชั้นปี สาขาวิชา สถานภาพทางเศรษฐกิจครอบครัว วิธีการอบรมเลี้ยงดู และรูปแบบของสื่อที่ได้รับ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ อาจใช้เพื่อเป็นแนวทางให้คณาจารย์ ผู้ปกครองและผู้มีหน้าที่ในการอบรมนิสิต ได้นำไปใช้ในการวางแผนพัฒนา รวมทั้งปลูกฝังส่งเสริม ออกกฎ ระเบียบที่ช่วยในการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยแก่เยาวชนให้เป็นผู้มีจิตสำนึกที่ดีต่อวัฒนธรรมทางสังคมไทยอันถูกต้องเหมาะสม เพื่อจะได้เป็นอนาคตที่มีคุณค่าสามารถช่วยพัฒนาประเทศชาติต่อไป และเอื้อประโยชน์เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้สนใจที่ต้องการศึกษาวิจัยเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม หมายถึง การกระทำที่แสดงออก หรือความประพฤติต่างๆ ในชีวิตประจำวันของนิสิต ที่ทำให้คนอยู่ร่วมกันอย่างผาสุก ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน โดยปฏิบัติต่อกันครบถ้วน สถาบันการศึกษาสาธารณชน สามารถวัดได้จากแบบสอบถามพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน

1. พฤติกรรมความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ คือ การเคารพ นับถือ เชื่อฟังปฏิบัติตามและสำรวจมกิริยาวาจาท่อบิดา มารดา ครูอาจารย์ ญาติผู้ใหญ่ พฤติกรรมด้านนี้วัดโดยการรายงานตนถึงการแสดงออกของนิสิตทั้งทางด้านวจาและการกระทำต่อบิดา มารดา ครูอาจารย์ ญาติผู้ใหญ่ ในการเชื่อฟัง ปฏิบัติตาม ให้ความเคารพนับถือ

2. พฤติกรรมความมีมารยาทในการพูด คือ การพูดด้วยถ้อยคำ ที่สุภาพ ประกอบด้วยกิริยาที่นึ่ม

นวล เหมาะสมแก่บุคคลและโอกาส พฤติกรรมด้านนี้ วัดโดยจากการรายงานตนถึงการแสดงออกนิสัย ในการพูดคุย การสนทนา กิริยาท่าทางต่อบุคคลต่างๆ ที่ประสบกับนิสัยได้อย่างเหมาะสม

3. พฤติกรรมควมามีระเบียบวินัย คือ การประพฤติตนให้มีระเบียบเรียบร้อยและปฏิบัติตามกฎระเบียบ แบบแผน ข้อบังคับที่กำหนดขึ้นโดยชอบธรรม พฤติกรรมด้านนี้วัดโดยการรายงานตนถึงการแสดงออกของนิสัยในขณะที่อยู่ในสถานศึกษา หรือสถานที่ต่างๆ ที่กฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ว่าประพฤติตนถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

4. พฤติกรรมความรับผิดชอบ คือ การปฏิบัติหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยเต็มความสามารถ และยอมรับผลแห่งการกระทำของตน พฤติกรรมด้านนี้วัดโดยจากการรายงานตนถึงการแสดงออกของนิสัยต่อหน้าที่และงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่และเต็มความสามารถ

สมมุติฐานการวิจัย

นิสิตชายและหญิง นิสิตที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกัน นิสิตที่เรียนในสาขาวิชาต่างกัน นิสิตที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน นิสิตที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน และนิสิตที่ได้รับข้อมูลจากสื่อต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมในแต่ละด้านและโดยรวม แตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ใน 8 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการ

ออกแบบทัศนศิลป์ สาขาวิชาการออกแบบสื่อสาร สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์ศึกษา สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์สากล สาขาวิชานาฏศิลป์ สาขาวิชาศิลปศึกษา สาขาวิชาศิลปะการแสดง และสาขาวิชาศิลปะจินตทัศน์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวนทั้งสิ้น 1,615 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปี 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ใน 8 สาขาวิชา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) ตามสูตรของยามานะ (Yamane, 1967: 886) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\alpha = .05$) ได้จำนวนนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 452 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในหัวข้อต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของไลเคิร์ต (Likert, 1967: 375)

3. นำข้อมูลจากข้อ 1 และข้อ 2 มาสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับให้ครอบคลุมเนื้อหาที่จะศึกษา

4. การหาคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยดำเนินการโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของภาษาในข้อคำถาม ความครอบคลุมของเนื้อหา และวิเคราะห์ความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา จากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท เพื่อพิจารณาความสมบูรณ์อีกครั้งหนึ่ง

4.2 นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 50 คน และหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยวิธีการหาค่าร้อยละ 25 ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำแล้วใช้การทดสอบที (t-test) วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก เลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไปไว้ใช้เป็นแบบสอบถาม (Ferguson. 1981:180) ได้ข้อคำถามจำนวน 56 ข้อ มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่ข้อ 4,7,11,41 ที่มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ ผู้วิจัยจึงใช้วิธีปรับข้อคำถามใหม่ โดยปรึกษากับประธานกรรมการ รวมได้คำถามทั้งสิ้น 60 ข้อ จากนั้นหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach. 1984: 161) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรวมทั้งฉบับเท่ากับ .93

5. เมื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเรียบร้อยแล้วนำเสนอต่อประธานและกรรมการควบคุมปริญญาโท เพื่อปรับปรุงแก้ไขพิจารณาให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการจัดกระทำข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

2. จากจุดมุ่งหมายของการวิจัยข้อ 1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความมีระเบียบวินัย และด้านความรับผิดชอบ โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (Ferguson 1981: 46, 68)

3. จุดมุ่งหมายของการวิจัยข้อ 2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในแต่ละด้านโดยรวมจำแนกตามเพศ และรูปแบบของสื่อที่ได้รับโดยใช้การทดสอบที (t-test for independent sample) ส่วนตัวแปร สาขาวิชา ชั้นปี สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และวิธีการอบรมเลี้ยงดู ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance หรือ ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe 's Method)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าความถี่ (Frequency)
 - 1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)
 - 1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - 1.4 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของแบบสอบถาม มีดังนี้

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม (Discrimination Power) โดยการทดสอบที (t-test) (Ferguson. 1981: 180)

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Alpha-Coefficient) (Cronbach. 1970: 161)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้การทดสอบ ที (t-test) (Ferguson. 1981: 178)

3.2 ทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe' s Method)(Ferguson. 1981: 190)

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความรับผิดชอบ ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่านิสิตมีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด และด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความมีระเบียบวินัย อยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้าน พบว่า

2.1 นิสิตชายและหญิง มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ในด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมารยาทในการพูด และด้านความมีระเบียบวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ส่วนด้านความรับผิดชอบ ไม่พบความแตกต่าง

2.2 นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 นิสิตที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 นิสิตที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความมีระเบียบวินัย และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านความรับผิดชอบ ไม่พบความแตกต่าง

2.5 นิสิตที่มีวิธีการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.6 นิสิตที่มีรูปแบบของสื่อที่ใช้รับข้อมูลข่าวสารต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ในด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความรับผิดชอบ และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ และด้านความมีระเบียบวินัย ไม่พบความแตกต่าง

การอภิปรายผล

1. การศึกษาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด และด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความมีระเบียบวินัย มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผล ดังนี้

1.1 นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตมีความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังไว้ โดยมีได้ถูกบังคับจากภายนอกแต่เกิดแรงกระตุ้นจากภายในตัวบุคคลให้ประพฤติปฏิบัติตนไปตามกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนภายในสังคม โดยไม่ก่อให้เกิดความยุ่งยากต่อตนเองและไม่ละเมิดสิทธิผู้อื่น

1.2 นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ อยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจาก ปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ได้เล็งเห็นความสำคัญในการปลูกฝังให้นิสิตเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมมากขึ้น ทั้งกิริยา มารยาท การอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ การประพฤติปฏิบัติตามวัฒนธรรมอันดีงามควบคู่ไปกับการรู้ความสามารถที่มีคุณภาพ

1.3 นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านความมีมารยาทในการพูดอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ นิสิตส่วนใหญ่ได้รับการปลูกฝังพฤติกรรมวัฒนธรรมอันดีมาตั้งแต่ในวัยเด็ก โดยเริ่มจากครอบครัว

จนกระทั่งได้เข้ารับการศึกษานในโรงเรียน ครูผู้สอนได้ปลูกฝังให้ผู้เรียนรู้จักมีมารยาทในการพูดต่อ บิดา มารดา ครู อาจารย์ ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ และบุคคลที่เกี่ยวข้องเมื่อเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา การศึกษาในระดับอุดมศึกษา มุ่งเน้นให้นิสิตฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีการติดต่อประสานงานกับบุคลากรจากหน่วยงานต่างๆ ทำให้นิสิตเรียนรู้ที่จะใช้วิธีการพูดติดต่อระหว่างบุคคลในสังคม สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้นิสิตเกิดการซึมซับคุณลักษณะด้านธรรมเนียมประเพณีจากครอบครัว สถาบันการศึกษา และสถาบันทางสังคม

1.4 นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ในแต่ละสาขาวิชาต่างๆ มีหลักสูตรและวิธีการสอนที่มุ่งเน้น ให้นิสิตมีองค์ความรู้อย่างถ่องแท้ในแต่ละแขนงทางด้านศิลปะ ที่ต้องมีการฝึกทักษะอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาจนเกิดความชำนาญพร้อมสู่การทำงานจริงในอนาคต ตลอดจนในเนื้อหาแต่ละวิชามีการสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมไปในองค์ความรู้ต่างๆ โดยเฉพาะด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและบุคคลอื่น ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นของผู้ประกอบอาชีพในสายงานทางด้านศิลปะ

1.5 นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ในด้านความมีระเบียบวินัย อยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจาก สภาพปัจจุบันคนในสังคมมีการการดำเนินชีวิตที่เน้นความสะดวกสบายมากขึ้น ประกอบกับคนรุ่นใหม่ใส่ใจกับความมีระเบียบวินัยน้อยลง จึงทำให้นิสิตไม่คำนึงถึงกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ปล่อยปละละเลยในหน้าที่ของตนและในกระแสโลกาภิวัตน์ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว พฤติกรรมการเลียนแบบของวัยรุ่นก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นิสิตนั้นมักจะหาทาง

ฝ่าฝืนกฎระเบียบข้อบังคับของมหาวิทยาลัย เช่น การแต่งกายเลียนแบบดารา นักร้อง หรือมีพฤติกรรมที่เลียนแบบบุคคลที่ตนเองชื่นชอบ ซึ่งนิสิตในวัยนี้ กลุ่มเพื่อนจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลมากต่อทัศนคติ ค่านิยมและการใช้ชีวิต

2. การเปรียบเทียบพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความมีระเบียบวินัย และด้านความรับผิดชอบ จำแนกตามเพศ ชั้นปี สาขาวิชา สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว วิธีการอบรมเลี้ยงดู และรูปแบบสื่อที่ได้รับ ดังนี้

2.1 นิสิตชายและหญิง มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความมีระเบียบวินัย และโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเพศหญิงมีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมแตกต่างจากเพศชาย เนื่องจากบรรทัดฐานทางครอบครัวและค่านิยมของเพศหญิงในสังคมวัฒนธรรมไทยได้ถูกหล่อหลอมให้มีความอ่อนน้อมถ่อมตน สุภาพเรียบร้อย มีพฤติกรรมอันดีงาม รวมทั้งการอบรมสั่งสอนให้เชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ ตลอดจนวิธีการดำเนินชีวิตจะต้องอยู่ในขอบเขตปฏิบัติตนไปตามกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ครอบครัวได้วางไว้ เช่น เพศหญิงต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน มีหน้าที่ต้องดูแลบ้านและบุตร จะต้องมีการรักษาสุขภาพสรวมกาย วาจา ใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยึดถือปฏิบัติของความเป็นกุลสตรีไทยที่ดี ส่วนด้านความรับผิดชอบ ไม่พบความแตกต่าง อาจเนื่องมาจาก สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงบทบาทของเพศชายและเพศหญิงให้มีความสามารถเท่าเทียมกันในสังคมมากขึ้น ตั้งแต่การอบรมเลี้ยงดู การศึกษา ศาสนา การเมือง

และการปกครอง ทำให้นิสิตที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาย่อมได้รับการหล่อหลอมให้มีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน

2.2 นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้กำหนดไว้ โดยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะศิลปกรรมศาสตร์ มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมในการประพฤติปฏิบัติตนด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้านความมีมารยาทในการพูด ด้านความมีระเบียบวินัย และด้านความรับผิดชอบ แตกต่างจากนิสิตชั้นปีอื่นๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตชั้นปีที่ 2 เพิ่งได้ผ่านประสบการณ์ในการเรียน ตลอดระยะเวลา 1 ปี ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องค์กรฯ ซึ่งนิสิตทุกคนต้องอยู่ในหอพัก ก่อนย้ายมาศึกษาต่อในชั้นปีที่ 2 ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ทำให้นิสิตมีโอกาสในการเรียนรู้การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยที่ต้องร่วมมือพึ่งพาอาศัยกัน เรียนรู้ประสบการณ์และศึกษากับบุคคลวัยใกล้เคียงกัน มีการปรับตัวในการอยู่ร่วมกัน ซึ่งเป็นการเตรียมพร้อมสู่ความเป็นผู้นำในอนาคต เพื่อเป็นรุ่นพี่ในการควบคุมดูแลรุ่นน้องปี 1 ที่กำลังเข้ามาศึกษาต่อในปีต่อไป ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 1 นิสิตเพิ่งเริ่มต้นการปรับตัวในการเรียนและการใช้ชีวิตจากโรงเรียนมาสู่ระดับมหาวิทยาลัย นิสิตจึงต้องอาศัยระยะเวลาในการปรับตัวทั้งเรื่องการเรียนรู้และการใช้ชีวิตในระดับมหาวิทยาลัยมากขึ้น ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 3 มีการมุ่งเน้นการเรียนวิชาเอกในสาขาเฉพาะทางมากขึ้น มุ่งการฝึกทักษะการปฏิบัติมากกว่าปีอื่นๆ รวมถึงมีการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ภายนอกมหาวิทยาลัย จึงเริ่มจุดประกายความเป็นศิลปิน โดยอาจจะเลยพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมที่ควรปฏิบัติลงไป ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 4 มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการทำปริญญานิพนธ์ผลงานสร้างสรรค์ ที่มีการ

ค้นคว้าหาข้อมูล การศึกษาลงพื้นที่ การฝึกการปฏิบัติงานนอกสถานที่ เพื่อนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาในการทำผลงานตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในการวัดผลสัมฤทธิ์ จึงอาจสังเกตเห็นความสำคัญของพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมที่ควรปฏิบัติลดลงไป

2.3 นิสิตที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นิสิตได้รับประสบการณ์ต่างๆ จากแต่ละสาขาวิชาแตกต่างกัน และในสาขาวิชาที่นิสิตได้เลือกศึกษาต่างก็มีความเป็นศาสตร์เฉพาะทางที่แตกต่างทั้งในส่วนของเนื้อหาวิชา วิธีการสอนและมีจุดเน้นที่ต่างกันอย่างออกป็น มีกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นิสิตแต่ละสาขาได้แสดงออกแตกต่างกันไปตามธรรมชาติของสาขาวิชานั้นๆ

2.4 นิสิตที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมโดยรวมและเกือบทุกด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้น ด้านความรับผิดชอบที่ไม่พบความแตกต่าง อาจเนื่องมาจาก บทบาทและฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวมีผลต่อการปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมที่ฝังมาให้กับเยาวชน เช่น นิสิตที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีรายได้น้อย จึงมีข้อจำกัดในการใช้จ่าย สามารถใช้จ่ายเฉพาะสิ่งของที่จำเป็นเท่านั้น ชีวิตความเป็นอยู่จึงดำเนินไปอย่างเรียบง่าย สอดคล้องตามอัตภาพ ทุกคนในครอบครัวจึงมีความใกล้ชิด ดูแลและช่วยเหลือกันและกัน มีการทำกิจกรรมในครอบครัวร่วมกัน ทำให้เด็กได้มีโอกาสได้เรียนรู้และปลูกฝังความเชื่อ ความคิด ทัศนคติทั้งโดยการสั่งสอนบอกกล่าว ต่างจากนิสิตที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงและนิสิตที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง เพราะส่วนใหญ่

ครอบครัวของนิสิตกลุ่มนี้จะประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงกว่าและอาศัยอยู่ในสังคมเมืองซึ่งมีความพร้อมในปัจจุบันทางด้านต่างๆ รูปแบบการดำเนินชีวิตจึงมีความซับซ้อนกว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองจึงเลี้ยงลูกในรูปแบบวัตุนิยมบริโภคนิยม โดยทิ้งภาระในการดูแลลูกให้แก่คนอื่นๆ หรือลูกจ้าง ทำให้ครอบครัวต่างคนต่างดำเนินชีวิตกันอย่างอิสระ จากสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ต่างกันดังกล่าวจึงส่งผลให้นิสิตมีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมที่แตกต่างกันส่วนด้านความรับผิดชอบไม่พบความแตกต่าง อาจเนื่องมาจาก นิสิตที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง จะได้รับการเลี้ยงดูและเอาใจใส่จากบุคคลในครอบครัว อีกทั้งบิดามารดาเป็นตัวอย่างเรื่อง ความขยัน ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ทั้งการงานและหน้าที่ในครอบครัว สิ่งเหล่านี้จึงเป็นการปลูกฝังทางอ้อมทำให้ลูกซึมซับความรับผิดชอบไปกับการดำเนินชีวิตตั้งแต่เล็ก จนโต ส่วนนิสิตที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ และนิสิตที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวโดยประมาณ 3-5 คน หรืออาจจะมาจากครอบครัวที่มีอาชีพเกษตรกรรมหรือรับจ้างซึ่งเป็นครอบครัวที่ทุกคนต้องคอยช่วยกันทำงาน มีการแบ่งภาระหน้าที่ และความรับผิดชอบต่างๆ ภายในบ้านให้ทุกคนทำ ซึ่งการแบ่งงานให้ทุกคนในบ้านได้ทำนั้น เป็นการปลูกฝังความรับผิดชอบโดยทางอ้อม

2.5 นิสิตที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจาก สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญยิ่งของสมาชิกในครอบครัว เป็นสถาบันแรกที่สร้างบุคลิกภาพ พฤติกรรม และสติปัญญา ดังนั้นครอบครัวจึงมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาด้านต่างๆ ของสมาชิก

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจึงเป็นรูปแบบในการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ให้อิสระกับลูก และมักไม่เรียกร้องให้ลูกมีวุฒิภาวะ หรือควบคุมพฤติกรรมลูก พ่อแม่จะให้ความรัก ความอบอุ่นและตามใจลูก ยอมให้ลูกควบคุมตนเองมากกว่าการควบคุมลูกและไม่ค่อยลงโทษลูก ทำให้นิสัยไม่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองได้ ไม่รู้จักประมาณตนในสิ่งต่างๆ และไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ตนทำไปนั้นถูกหรือผิด จึงมีผลทำให้ให้นิสิตที่ได้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีพฤติกรรมทางสังคมแตกต่างกับ นิสิตที่ได้รับวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและนิสัยที่ได้รับวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

2.6 นิสิตที่ได้รับข้อมูลจากสื่อต่างกัน มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ด้านมารยาทในการพูด ด้านความรับผิดชอบ และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ และด้านความมีระเบียบวินัย ไม่พบความแตกต่าง ทั้งนี้เป็นเพราะ ข้อมูลข่าวสารและสื่อต่างๆ มีอิทธิพลต่อนิสิตมากในปัจจุบัน โดยเฉพาะข้อมูลข่าวสารจากสื่อที่ได้รับจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้ครอบงำการดำเนินชีวิตของคนยุคใหม่ โดยมีการติดต่อสื่อสารได้อย่างรวดเร็วมากขึ้น เห็นได้จาก สื่อทางอินเทอร์เน็ต สื่อทางโทรทัศน์ เป็นต้น จึงสามารถทำให้นิสิตผู้รับสารอาจถูกชักจูงได้ง่าย รวมทั้งมีการใช้ภาษาที่ผิด โดยเฉพาะอิทธิพลค่านิยมในการตามกระแสสังคมออนไลน์ ส่วนด้านด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ และด้านความมีระเบียบวินัย ไม่พบความแตกต่าง อาจเป็นเพราะสังคมไทยมีขนบธรรมเนียมประเพณีที่ถูกปลูกฝังมาตั้งแต่บรรพบุรุษ โดยเริ่มจากครอบครัวในการอบรมสั่งสอนรวมถึงการปฏิบัติตามจารีตประเพณีอันดีงามต่างๆ เห็นได้จากการไหว้ ซึ่งแสดงออกถึงการมีความสุภาพอ่อนโยน มีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ ตลอดจนจนสอดแทรกการเรียนรู้อ

การดำเนินชีวิตตามกฎระเบียบการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ จากผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่อยู่ระดับมาก เพื่อส่งเสริมให้นิสิตเกิดพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่มากขึ้น จึงควรจัดให้มีกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยผู้สอนควรสอดแทรกวัฒนธรรมอันดีงามคุณธรรมจริยธรรม ตามบทบาทหน้าที่ของสถาบัน อุดมศึกษา เข้าไปในเนื้อหาของบทเรียน รวมถึง คำพูด การแสดงออก กิริยามารยาท เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้นิสิต นอกจากนี้คณะควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมอันดีงามระหว่างผู้สอนและนิสิตอย่างสม่ำเสมอเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนทัศนคติในแง่มุมมองต่างๆ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างผู้สอนและนิสิต ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น หากทุกอย่างที่กล่าวมามีการปฏิบัติไปในแนวทางที่เหมาะสม ก็จะสามารถส่งผลให้พฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตด้านความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ดำเนินไปในทิศทางที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

2. ด้านความมีมารยาทในการพูด จากผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านความมีมารยาทในการพูดอยู่ระดับมาก เพื่อส่งเสริมให้นิสิตเกิดพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ด้านความมีมารยาทในการพูดให้สูงขึ้น ควรให้ส่งเสริมบุคคลที่มีความประพฤติ ด้านความมีมารยาทในด้านการพูดที่ดีต่อ

ครูบาอาจารย์ เพื่อน และบุคคลอื่นๆ รวมถึงการใช้ภาษา ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ ในรูปของประกาศ การยกย่องชมเชย ใบบรรองทุนการศึกษา เหรียญรางวัลเชิดชูเกียรติ เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นิสิตในมหาวิทยาลัย

3. ด้านความมีระเบียบวินัย จากผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ด้านความมีระเบียบวินัยอยู่ระดับปานกลาง เพื่อส่งเสริมให้นิสิตเกิดพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านนี้ให้สูงขึ้น จึงควรกำหนดแนวทางเพื่อแก้ไข โดยมีนโยบายปลูกจิตสำนึก การตรงต่อเวลา การแต่งกายให้เหมาะสมกับสถานที่ กาลเทศะ การปฏิบัติตามกฎระเบียบต่างๆ ของสังคมส่วนรวม เพื่อนิสิตจะได้มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านความมีระเบียบวินัยที่ดีขึ้น ทั้งนี้อาจจะต้องมีบทลงโทษ สำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎของมหาวิทยาลัย หรือกฎระเบียบในแต่ละคณะ เพื่อเป็นการสร้างจิตสำนึกที่ดีต่อการมีระเบียบวินัยในตนเอง และไม่ทำให้คณะและมหาวิทยาลัยเสื่อมเสียชื่อเสียง

4. ด้านความรับผิดชอบ จากผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่มีพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ด้านความรับผิดชอบต่ออยู่ระดับมาก เพื่อส่งเสริมให้นิสิตเกิดพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมด้านนี้ให้มากขึ้น จึงควรส่งเสริมให้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่ ความรับผิดชอบของตนเอง คณะควรจัดการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของนิสิตทุกคนโดยส่งเสริมให้นิสิตทำงานร่วมกันโดยนิสิตแต่ละคนจะได้รับ

มอบหมายแบ่งหน้าที่การทำงานซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานที่ทุกคนต้องมีส่วนร่วมกัน ดังนั้นเพื่อให้งานส่วนรวมสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี นิสิตแต่ละคนจะต้องมีความรับผิดชอบต่องานในส่วนของตนเองอย่างเต็มที่เพื่อเป็นการปลูกฝังความรับผิดชอบต่อผู้สอนควรมีการกำหนดวางแผนระยะเวลาในการส่งงานที่แน่ชัด เพื่อเป็นการพัฒนาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคม ด้านความรับผิดชอบต่อให้มีคุณภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิต ในมหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อทราบถึงจุดอ่อนและจุดแข็งของปัญหาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิต และเพื่อหาแนวทางปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตให้เป็นที่ยอมรับและความต้องการของสังคม

2. ควรมีการศึกษาแนวทางพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตที่พึงประสงค์ในอนาคต เพื่อปรับปรุงและวางแนวทางพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิตให้ตรงกับความต้องการและทันยุคสมัย

3. ควรมีการศึกษาถึงรูปแบบการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพฤติกรรมวัฒนธรรมทางสังคมของนิสิต เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมต่างๆ ให้ส่งเสริมพฤติกรรมให้เป็นไปในแนวทางที่ถูกต้องและส่งเสริมวัฒนธรรมอันดีงามของไทยมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- ชัยอนันต์ สมุทรวณิช. (2534). **ความสัมพันธ์ของการพัฒนาตนเองกับการเปลี่ยนแปลงในโลกาภิวัตน์**. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2552, จาก elearning.spu.ac.th/allcontent/hrm483/text/01.htm.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2544). **การวิจัยและการพัฒนาบุคลากรทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะ**. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ดวงมาลย์ แสงไกร. (2551). **เอกสารการสอนรายวิชาทักษะชีวิต**. แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2552, จาก <http://www.nsdv.go.th/personal/annouce/duongman.htm>.
- ทอทหาร. (2549). **ความมั่นคงแห่งชาติ ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อสังคมไทยในอนาคต**. สืบค้นเมื่อ 23 เมษายน 2552, จาก <http://www.tortaharn.net/content/index.php?option>.
- พิศมัย รัตนโรจน์สกุล. (2552). **เอกสารประกอบ การสอนรายวิชาพื้นฐานสังคมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา**. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพฑูริย์ สินลารัตน์. (2542). **การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มณีรัตน์ รูปประดิษฐ์. (2550). **ผลของโลกาภิวัตน์**. สืบค้นเมื่อ 23 เมษายน 2552, จาก <http://gotoknow.org/blog/kroomaneerat/140313>.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2542). **แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2545)**. **มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. กองแผนงาน ฝ่ายแผนและพัฒนา: สำนักงานอธิการบดี.
- รัชนีกร เศรษฐโชติ. (2523). **สังคมและวัฒนธรรมไทย**. กรุงเทพฯ: พิศมณศ.
- โสภา ชูพิกุลชัย ชปัลมันน์. (2552). **ปัญหาต่างๆ ในปัจจุบันกับอัตราความเครียดที่เพิ่มมากขึ้น**. สืบค้นเมื่อ 23 เมษายน 2552, จาก http://www.dailynews.co.th/web/html/popup_news/Default.aspx?Newsid=138381&NewsType=1&Template=1.
- สำเนาวิ ขจรศิลป์. (2539). **มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 1: พื้นฐานและบริการนักศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- Cronbach, Lee J. (1970). *Essentials of Psychological Testing*. 3rd ed. New York: Harper.
- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed. Tokyo: McGrawHill.
- Likert, R. (1967). *The Human Organization : Its Management and Value*. New York: McGraw-Hill.
- Yamane, Taro. (1967). *Statistics : An Introductory Analysis*. 2nd ed. New York: Harper.